

Autoreferat

1. Imię i nazwisko.

Eystein Hambro Dahl

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

Dyplom	Obszar	Instytucja	W roku	Tytuł
Magister Artium	Filologia indyjska	Uniwersytet w Oslo	2004	<i>Allomorphie, Ausgleich und Abbau. Studien zur morphologischen Entwicklung des altindoarischen Konjunktivs</i>
Philosophiae Doctor	Językoznawstwo	Uniwersytet w Oslo	2008	<i>Time, Tense and Aspect in Early Vedic Grammar. A Time-Relational Approach to the Morphosyntax- Semantics Interface</i>
Habilitacja profesor nadzwyczajny	Językoznawstwo ogólne i historyczne	Ministero dell'Istruzione, delle Università e della Ricerca, Włochy	2013	Habilitacja na podstawie zbioru artykułów
Habilitacja profesor zwyczajny	Językoznawstwo ogólne i historyczne	MIUR	2019	Habilitacja na podstawie zbioru artykułów

Po studiach w zakresie łaciny, starożytnej greki, filozofii, sanskrytu i językoznawstwa indoeuropejskiego na uniwersytetach w Oslo, Bonn i Kolonii, w 2004 roku uzyskałem tytuł magistra w dziedzinie filologii indyjskiej (sanskryt) na Uniwersytecie w Oslo na podstawie pracy zatytułowanej *Allomorphie, Ausgleich und Abbau. Studien zur morphologischen Entwicklung des altindoarischen Konjunktivs*. W latach 2005-2008 otrzymywałem stypendium doktoranckie na Uniwersytecie w Oslo, podczas którego byłem wizytującym doktorantem na Uniwersytecie we Freiburgu, Uniwersytecie Stanforda i Uniwersytecie w Pizie. We wrześniu 2008 roku z powodzeniem obroniłem pracę doktorską *Time, Tense and Aspect in Early Vedic*

Grammar. A Time-Relational Approach to the Morphosyntax-Semantics Interface, która została później poprawiona i opublikowana jako monografia *Time, Tense and Aspect in Early Vedic Grammar. Exploring Inflectional Semantics in the Rigveda* (Leiden, Brill 2010). Od kwietnia 2008 r. do kwietnia 2009 r. uzyskałem stypendium Uniwersytetu w Oslo, przyznawane doktorantom, którzy złożyli pracę doktorską w ciągu trzyletniego okresu stypendialnego. Od kwietnia 2009 r. do kwietnia 2013 r. byłem stypendystą podoktoranckim w projekcie Indo-European Case and Argument Structure from a Typological Perspective (IECASTP) na Uniwersytecie w Bergen (Norwegia). W tym czasie byłem także wizytującym pracownikiem naukowym na École Pratique des Hautes Études, Paris, i na Uniwersytecie Sapienza, Rzym. W grudniu 2013 r. uzyskałem habilitację jako profesor nadzwyczajny w dziedzinie językoznawstwa historycznego i ogólnego (glottologia e linguistica) od włoskiego Ministero dell'Istruzione, delle Università e della Ricerca (MIUR). W maju 2019 r. uzyskałem habilitację jako profesor zwyczajny w tych samych dziedzinach od MIUR.

Moja praca doktorska została poprawiona i opublikowana jako monografia (por. poniżej inne, powiązane publikacje):

1. Dahl, Eystein. 2010. *Time, Tense and Aspect in Early Vedic Grammar. Exploring Inflectional Semantics in the Rigveda*. Leiden: Brill. ISBN: 9789004178144.

Niektóre wyniki uzyskane w czasie pracy na magisterium zostały opublikowane jako:

2. Dahl, Eystein. 2013. 'The Indo-European subjunctive and its origin as a present', in *Journal of Indo-European Studies* Vol. 41 (3/4) (2013), pp. 392-430. ISSN 0092-2323.
3. Dahl, Eystein. 2016. 'Morphosyntactic change in Vedic: Reassessing the evolution of the Subjunctive' in *Vedic Śākhās: Past, Present, Future. Proceedings of the Fifth International Vedic Workshop, Bucharest 2011*, edited by Jan E.M. Houben, Julieta Rotaru and Michael Witzel, with an Introduction by Michael Witzel. Cambridge MA: Harvard University Press (2016), 907-934. ISBN: 1888789107

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych.

Wrzesień 2023 -	Adiunkt, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, Instytut Orientalistyki, Poznań, Polska
Październik 2021 - luty 2023	Pracownik naukowy (płatny urlop naukowy), UiT - Norweski Uniwersytet Arktyczny, Tromsø, Norwegia
Kwiecień 2020 - wrzesień 2021	Profesor zwyczajny językoznawstwa porównawczego, Institut für Empirische Sprachwissenschaft, Goethe-Universität, Frankfurt a.M., Niemcy
Luty 2020 - marzec 2020	Pracownik naukowy (płatny urlop naukowy), UiT - Norweski Uniwersytet Arktyczny, Tromsø Norwegia
Styczeń 2016 - styczeń 2020	Dyrektor Instytutu Języka i Kultury, UiT - Norweski Uniwersytet Arktyczny, Tromsø Norwegia
Marzec 2014 - grudzień 2015	Dyrektor Instytutu Języka i Lingwistyki, UiT - Norweski Uniwersytet Arktyczny, Tromsø Norwegia
Maj 2013 - marzec 2014	Konsultant filologiczny ds. greckiego Nowego Testamentu, Juritzen Forlag, Oslo, Norwegia
Kwiecień 2009 - kwiecień 2013	Stypendysta podoktorancki, Wydział Studiów Lingwistycznych, Literackich i Estetycznych, Uniwersytet w Bergen, Norwegia
Kwiecień 2005 - kwiecień 2009	doktorant, Uniwersytet w Oslo, Norwegia

Obecnie jestem zatrudniony na stanowisku adiunkta na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, pełniąc funkcję Kierownika Projektu POLONEZ BIS 'Alignment, Subjecthood and Transitivity Prominence in Indo-European' (ASTRAPIE). Projekt odzwierciedla moje długoterminowe zainteresowania realizacją argumentów zdaniowych i przyległymi obszarami gramatyki, które stanowią centralną część mojego programu badawczego od około piętnastu lat, sięgając wstecz do moich badań podoktorskich w projekcie 'Indo-European Case and Argument Structure in Typological Perspective' (IECASTP) na Uniwersytecie w Bergen (2009-2013).

Zanim dołączyłem do Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, byłem związany z UiT - The Arctic University of Norway (Tromsø), najpierw jako Dyrektor Instytutu Języka i Kultury (2014-2020), a następnie jako pracownik naukowy (urlop naukowy 2021-2023). Mimo że

stanowisko dyrektora instytutu nie wymagało aktywności badawczej, byłem w stanie regularnie publikować prace naukowe przez wszystkie te lata. Od kwietnia 2020 r. do września 2021 r. byłem profesorem wizytującym w zakresie językoznawstwa porównawczego na Wydziale Językoznawstwa Empirycznego Goethe-Universität we Frankfurcie nad Menem, zastępując profesora Josta Gipperta.

- 4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Omówienie to winno dotyczyć merytorycznego ujęcia przedmiotowych osiągnięć, jak i w sposób precyzyjny określać indywidualny wkład w ich powstanie, w przypadku, gdy dane osiągnięcie jest dziełem współautorskim, z uwzględnieniem możliwości wskazywania dorobku z okresu całej kariery zawodowej.**

Moje osiągnięcia badawcze koncentrują się wokół różnych tematów szeroko odnoszących się do uporządkowania morfosyntaktycznego i realizacji argumentów zadaniowych w archaicznych językach indoeuropejskich, zwłaszcza w wedyjskim sanskrycie, starożytnej grece, łacinie i hetyckim, ale także w innych.

Opis celów naukowych odpowiednich prac i osiągniętych wyników

i) Lista istotnych opublikowanych prac

Główna linia moich badań dotyczy składni historycznej, a dokładniej realizacji głównych argumentów zadaniowych, co znalazło odzwierciedlenie w następujących publikacjach:

1. Dahl, Eystein. 2009. 'Some semantic and pragmatic aspects of object alternation in Early Vedic' in Jóhanna Barðdal and Shobhana Chelliah (Eds.) *The Role of Semantics and Pragmatics in the Development of Case* [Studies in Language Companion Series, 108]. Amsterdam: Benjamins (2009), pp. 23-55. DOI: <https://doi.org/10.1075/slcs.108.04dah>
2. Dahl, Eystein and Chiara Fedriani. 2012. 'The Argument Structure of Experience: Experiential Constructions in Early Vedic, Homeric Greek and Early Latin.' *Transactions of the Philological Society* 110:3 (2012), 342-362. DOI: <https://doi.org/10.1111/j.1467-968X.2012.01313.x>

W tej pracy moim głównym wkładem było dostarczenie danych z łaciny, greki i sanskrytu wedyjskiego do analizy porównawczej.

3. Dahl, Eystein. 2014a. 'The Morphosyntax of the Experiencer in Early Vedic'. In *Perspectives on Semantic Roles*, Edited by Silvia Luraghi and Fernando Zúñiga. Amsterdam: John Benjamins (2014), 181 – 204. <https://doi.org/10.1075/tsl.106.06dah>
4. Dahl, Eystein. 2014b. 'Partitive Subjects and Objects in Indo-Iranian and beyond'. In *Partitive Cases and Related Categories*, Edited by Silvia Luraghi and Tuomas Huomo. Berlin: De Gruyter (2014), 417-441. DOI: <https://doi.org/10.1515/9783110346060.417>
5. Dahl, Eystein. 2016a. 'The origin and development of the Old Indo-Aryan predicated –*tá* construction.' In Eystein Dahl and Krzysztof Stroński (Eds.) *Indo-Aryan Ergativity in Typological and Diachronic Perspective*. Amsterdam: John Benjamins, (2016) 63-110. <https://doi.org/10.1075/tsl.112.03dah>
6. Dahl, Eystein. 2019a. 'Experiencer Predicates with Multiple Object Alternation in Vedic.' In Paola Cotticelli and Sabine Ziegler (Eds.) *Tra semantica e sintassi: Il ruolo della linguistica storica/Zwischen Semantik und Syntax: Die Rolle der historischen Sprachwissenschaft. Atti del Convegno Congiunto/Gemeinsame Arbeitstagung Società Italiana di Glottologia/Indogermanische Gesellschaft, Verona, 11-14 ottobre 2017..* Roma: Il Calamo (2019), 81-97. ISBN: 9788898640409
7. Dahl, Eystein. 2019b. 'Aspect and Alignment Change in Indo-European and beyond' In David M. Goldstein, Stephanie W. Jamison and Brent Vine (Eds.) *Proceedings of the 30th Annual UCLA Indo-European Conference*. Bremen: Ute Hempfen Verlag (2019), 19-59. ISBN: 9783944312767
8. Dahl, Eystein. 2020e. 'The Diachrony of Ditransitives in Vedic Sanskrit.' In Chiara Fedriani and Maria Napoli (Eds.) *The Diachrony of Ditransitives*. Berlin: De Gruyter (2020), 231-257. DOI: <https://doi.org/10.1515/9783110701371-008>
9. Dahl, Eystein. 2021a. 'Verb agreement patterns of neutral plural subjects in Homeric Greek.' In Matteo Tarsi (Ed.) *Studies in General and Historical Linguistics Offered to Jón Axel Harðarson on the Occasion of his 65th Birthday*. Innsbruck: Innsbrucker Beiträge zur Sprachwissenschaft (2021), 89-108. ISBN: 9783851247534.
10. Dahl, Eystein. 2021b. 'Pathways to split ergativity: The rise of ergative alignment in Anatolian and Indo-Aryan.' In *Diachronica*, 38:3 (2021), 413-456. DOI: <https://doi.org/10.1075/dia.19046.dah>
11. Dahl, Eystein. 2022a. 'Alignment and Alignment Change in the Indo-European family and beyond.' In Eystein Dahl (Ed.) *Alignment and Alignment Change in the Indo-European Family*. Oxford: Oxford University Press. ISBN: 9780198857907. DOI: <https://doi.org/10.1093/oso/9780198857907.003.0001>

12. Dahl, Eystein. 2022b. 'Alignment in Proto-Indo-European'. In Eystein Dahl (ed.) *Alignment and Alignment Change in the Indo-European Family*. Oxford: OUP. ISBN: 9780198857907. <https://doi.org/10.1093/oso/9780198857907.003.0002>
13. Cotticelli, Paola and Eystein Dahl. 2022. 'Argument alternation and non-canonical argument marking in some archaic Indo-European languages.' In Eystein Dahl (ed.) *Alignment and Alignment Change in the Indo-European Family*. Oxford: OUP. ISBN: 9780198857907. <https://doi.org/10.1093/oso/9780198857907.003.0003>

W tej pracy mój główny wkład polegał na opracowaniu modelu teoretycznego i metodologicznego, wynikającej z niego analizie i zebraniu danych z wedyjskiego sanskrytu, starożytnej greki, łaciny oraz części danych z hetyckiego, ormiańskiego i litewskiego.
14. Dahl, Eystein. 2023. 'The morphosyntax of subjecthood in Latin. A comparative-historical approach.' In Paola Cotticelli and Filip De Decker (eds.) *Proceedings of the Delbrück Colloquium on Historical and Comparative Syntax of Indo-European, Verona November 9-12 2022*. Wiesbaden: Reichert, 281-310. DOI: <https://doi.org/10.29091/9783752002812>.

Informacje o recenzjach wyżej wymienionych prac naukowych:

Z wyjątkiem prac wymienionych jako 6, 7 i 9, wszystkie wyżej wymienione prace zostały poddane podwójnie anonimowej recenzji, zazwyczaj przez dwóch recenzentów. W przypadku artykułów 6 i 7 otrzymałem informacje zwrotne bezpośrednio od redaktorów.

ii) Omówienie celów naukowych/artystycznych wyżej wymienionych prac i uzyskanych wyników

Moje badania nad morfoskładnią argumentów zdaniowych dotyczą trzech powiązanych ze sobą tematów: uporządkowania morfosyntaktycznego, niekanonicznego i/lub zmiennego oznaczania argumentów zdaniowych oraz statusu argumentów. Dane do moich badań pochodzą głównie ze starszych języków indoeuropejskich o złożonej morfologii, w tym wedyjskiego sanskrytu, starożytnej greki, hetyckiego i łaciny. Uporządkowanie morfosyntaktyczne jest terminem obejmującym różne morfosyntaktyczne wzorce realizacji podstawowych argumentów zdaniowych, tj. pierwszego argumentu predykatów dwu- i trójargumentowych (A), jedyne argumentu predykatów jednoargumentowych (S), drugiego argumentu predykatów dwuargumentowych (P), drugiego argumentu predykatów

trójargumentowych (T) i trzeciego argumentu predykatów trójargumentowych (R). Te funkcje argumentów stanowią podstawę do porównywania i rozróżniania różnych typów wzorców uporządkowania morfosyntaktycznego w obrębie i między językami, na przykład uporządkowanie nominatywno-akuzatywne ($A=S\neq P$), uporządkowanie ergatywno-absolutywne ($A\neq S=P$) lub uporządkowanie neutralne ($A = S = P$). Te typy uporządkowania nie reprezentują globalnych własności na poziomie poszczególnych języków, ale raczej cechy indywidualne, mające zastosowanie na poziomie specyficznych dla języka konstrukcji lub kontekstów gramatycznych. Systematyczne rozszczepienie uporządkowania między, na przykład, uporządkowaniem ergatywnym i akuzatywnym w różnych kontekstach morfosyntaktycznych są powszechne i mogą wiązać się z semantyką czasownika, typem frazy nominalnej lub różnymi kontekstami tj. czasem / aspektem / modalnością. Starsze języki indoeuropejskie wykazują głównie uporządkowanie nominatywno-akuzatywne, ale niektóre z nich, np. wedyjski sanskryt i hetycki, rozwinęły uporządkowanie ergatywne. Chociaż większość czasowników wybiera nominatywno-akuzatywny wzorec realizacji argumentów, niektóre czasowniki wykazują niekanoniczne realizacje przypadku gramatycznego na oznaczenie podmiotu i/lub dopełnienia, a w niektórych przypadkach jeden i ten sam czasownik naprzemiennie stosuje dwa lub więcej wzorców realizacji przypadku. Jednakże, podczas gdy wszystkie wyżej wymienione języki wykazują niekanoniczne formy przypadku dopełnienia, różnią się one pod względem stopnia, w jakim dopuszczają niekanoniczne formy przypadku podmiotu. Dane porównawcze z tych i pokrewnych języków wskazują, że języki, które cechuje (początkowe) uporządkowaniem z rozszczepieniem są bardziej restrykcyjne w odniesieniu do niekanonicznego oznaczania podmiotu niż języki bez uporządkowania z rozszczepieniem. Z tej perspektywy niekanoniczne oznaczanie głównych argumentów zdaniowych jest zjawiskiem ściśle powiązaniem z uporządkowaniem morfosyntaktycznym, ale z innej perspektywy reprezentuje interfejs między ogólnymi konstrukcjami morfosyntaktycznymi odzwierciedlającymi dominujący wzór (wzory) uporządkowania w danym języku a semantyką leksykalną poszczególnych predykatów. Na przykład, podczas gdy predykaty kauzatywno-tranzytywne o znaczeniach takich jak *zabić*, *zmiążyć*, *zbudować* itp. mają tendencję do wybierania kanonicznego wzorca realizacji argumentów zdaniowych we wszystkich językach, inne klasy predykatów, np. predykaty oznaczające odczucia, takie jak *lubić*, *współczuć*, *żałować*, *bać się* itp. często wybierają niekanoniczną formę przypadku dla jednego lub więcej swoich argumentów. W niektórych przypadkach jeden i ten sam czasownik występuje naprzemiennie z dwoma lub więcej wzorcami realizacji argumentów o nieco innych funkcjach, które często mogą być raczej subtelne. Wreszcie, status argumentów jest zbiorem cech

morfosyntaktycznych lub konstrukcji, które rozróżniają różne podstawowe funkcje argumentów w języku, takie jak podmiot (A/S) i dopełnienie (P) w językach z przeważającym uporządkowaniem nominatywno-akuzatywnym. Istnieje pewne zróżnicowanie między starszymi językami indoeuropejskimi co do tego, które konstrukcje reprezentują prawdziwe cechy podmiotu, w tym sensie, że wybierają wyłącznie A i S. Co ciekawe, języki, które są bardziej liberalne w odniesieniu do niekanonicznego oznaczania podmiotu, takie jak łacina, wydają się mieć stosunkowo dużą liczbę cech podmiotu w porównaniu z językami, które są mniej liberalne pod tym względem, takimi jak wedyjski sanskryt. Podsumowując, stwierdzam, że obserwacje te sugerują, iż uporządkowanie morfosyntaktyczne, niekanoniczne oznaczanie argumentów i status argumentów są ściśle powiązаныmi ze sobą częściami morfosyntaktyki argumentów.

Jedną część moich opublikowanych prac dotyczy realizacji argumentów w językach indoirañskich i szerzej w indoeuropejskich, koncentrując się na dwóch obszarach tematycznych. Pierwszy z nich dotyczy dystrybucji niekanonicznego oznaczania przypadków podstawowych argumentów zdaniowych, zwłaszcza dopełnienia, oraz funkcji alternacji dopełnień. W Dahl (2009) zajmuję się alternacją dopełnień w wedyjskim sanskrycie, podczas gdy w Dahl (2014b) rozszerzam perspektywę na indoirañski i indoeuropejski, opierając się na danych porównawczych z języka awestańskiego i homeryckiej greki. W Dahl (2009) koncentruję się na trzech wzorcach alternacji dopełnień w sanskrycie wedyjskim, między dopełniaczem i biernikiem, dopełniaczem i narzędnikiem oraz miejscownikiem i narzędnikiem. Głównym odkryciem tej pracy jest to, że alternacje reprezentują strategię wyrażania rozróżnień definitywności i, bardziej ogólnie, służą do rozróżniania telicznych i atelicznych fraz czasownikowych. Ograniczając się do alternacji między dopełniaczem a biernikiem, w Dahl (2014b) twierdzą, że podobne obserwacje dotyczą danych z języka awestańskiego i homeryckiej greki, co sugeruje, że strategie te są dziedziczone. W artykule argumentuję, że alternacja między biernikiem a (partytywnym) dopełniaczem zasadniczo reprezentuje opozycję prywatyną z dopełniaczem jako członem nacechowanym. W większości przypadków partytywne odczytanie dopełniacza jest oczywiste, ale istnieje jeden ważny wyjątek, a mianowicie konsekwentne stosowanie dopełniacza z ożywionymi dopełnieniami czasowników oznaczających percepcję, w przypadku których wydaje się, że chodzi raczej o ożywioność niż partytywność. W Dahl (2014b) analizuję również kilka przykładów podmiotów realizowanych przez dopełniacz, które jednak generalnie wydają się być zdecydowanie partytywne. Wyniki te są zgodne z danymi znalezionymi w innych

językach, gdzie operatory partytywne występują naprzemiennie z operatorami niepartytywnymi w podobnych kontekstach. Fakt, że dopełniacz jest czasami używany w konstelacjach, w których odczytanie partytywne nie jest oczywiste, wskazuje, że alternacja dopełnień została zgramatyzowana jako ogólny środek morfosyntaktyczny do rozróżniania argumentów już w języku protoindoeuropejskim.

W Dahl (2019a) zajmuję się również alternacją argumentów w sanskrycie wedyjskim, koncentrując się na podzbiorze czasowników wyrażających emocje, które wykazują wielokrotną alternację argumentów. Ten artykuł zawiera inną perspektywę niż poprzednie dwa, ponieważ ma na celu zbadanie, co alternacja argumentów może ujawnić na temat semantyki leksykalnej na podstawie zestawu predykatów oznaczających odczucia, które mają nakładające się znaczenia, a nawet mogą być synonimami, jeśli oceniać je według standardowych słowników. Predykaty te to *KAN*^l- 'radować się, być szczęśliwym', *JOṢ*- 'radować się, czerpać przyjemność', *MAD*- 'radować się, upijać się', *MOD*- 'radować się, rozkoszować się' i *RAN*- 'radować się, czerpać przyjemność'. Aby wyjaśnić, czy lub w jakim stopniu omawiane predykaty mają różne znaczenia, w artykule zbadano ich kolokację z różnymi typami konstelacji argumentów i ich skłonność do wybierania różnych typów argumentów-bodźców, oceniając wartości za pomocą dokładnego testu Fishera. Ważnym odkryciem artykułu jest to, że istnieją subtelne, ale znaczące różnice między predykatami, wskazujące, że nie są one ściśle mówiąc synonimami ani nie tworzą spójnej grupy pod względem ich dokładnej semantyki leksykalnej.

Drugi obszar tematyczny w dziedzinie realizacji argumentów w językach indoirañskich i indoeuropejskich dotyczy morfosyntaktyki predykatów oznaczających odczucia. Powszechnie wiadomo, że ta klasa predykatów ma tendencję do wybierania różnych typów niekanonicznego oznaczania argumentów w różnych językach. Jednakże nie istnieje żadna systematyczna, porównawcza analiza takich predykatów w starszych językach indoeuropejskich, nawet jeśli artykuły Fedriani i Dahl (2012) i Dahl (2014a) częściowo wypełniają tę lukę. W Fedriani i Dahl (2012) zastosowaliśmy podejście porównawcze, analizując dane z wedyjskiego sanskrytu, homeryckiej greki i wczesnej łaciny. Zaobserwowaliśmy, że predykaty oznaczające odczucia wykazują dość szeroki zakres wzorców realizacji argumentów w tych językach, sugerując, że odzwierciedla to fakt, że predykaty oznaczające odczuciaróżnią się od wysoce agentywnych czasowników przechodnich, które reprezentują najistotniejsze typy czasowników we wszystkich językach. Najważniejszym odkryciem tego artykułu jest to, że różne typy predykatów oznaczających odczucia są kompatybilne z różnymi zakresami sześciu różnych wzorców realizacji

argumentów, które zidentyfikowali autorzy. W szczególności, czasowniki wyrażające emocje wyróżniają się tym, że są kompatybilne z pełnym zakresem wzorców realizacji argumentów, podczas gdy czasowniki oznaczające doznania cielesne i czasowniki wolicjonalne pojawiają się tylko w jednej konstrukcji. Mój artykuł Dahl (2014a) ma bardziej ograniczony zakres, ponieważ bada dystrybucję różnych konstrukcji realizacji argumentów z różnymi typami predykatów w wedyjskim sanskrycie. W tym przypadku większość czasowników oznaczających odczucia uwzględnionych w badaniu (42/54) wybiera argument oznaczający doświadczającego w mianowniku, a większość tych predykatów (30/42) wybiera również bodziec w bierniku, co wskazuje, że konstrukcja EXP_{NOM} - STIM_{ACC} jest bardziej istotna niż którykolwiek z innych typów konstrukcji znalezionych z czasownikami oznaczającymi odczucia. Ważnym wnioskiem z tych badań jest to, że wariancja pokazana w klasie predykatów oznaczających odczucia nie jest przypadkowa, a występowanie niekanonicznego oznaczania przypadków jest stosunkowo rzadkie w tej klasie predykatów.

Inna część moich opublikowanych prac dotyczy zmienności i zmian we wzorcach uporządkowania morfosyntaktycznego w językach indoeuropejskich. Z ogólnej perspektywy, najbardziej znaczące zmiany, które można zaobserwować, to wzrost ergatywności z rozszczepieniem w niektórych językach/gałęziach, zwłaszcza w hetyckim (anatolijskim) i indoirańskim, zwłaszcza w wedyjskim sanskrycie. Oprócz tych głównych zmian, pojawia się szereg mniej spektakularnych, ale wciąż ważnych zmian, dotyczących między innymi wzorców zgody wykazywanych przez rzeczowniki rodzaju nijakiego, które wahają się między orientacją nominatywno-akusatywną a neutralną. Jeśli chodzi o powstanie ergatywności z rozszczepieniem w językach indoaryjskich, w Dahl (2016a) badam rozwój imiesłowu na -tá-na różnych etapach języka wedyjskiego. Imiesłów ten jest zorientowaną na P formą rezultatywną, która tradycyjnie była opisywana jako posiadająca funkcję bierną, gdy pochodzi od predykatów dwuargumentowych i funkcję czynną, gdy pochodzi od predykatów jednoargumentowych. W funkcji predykatywnej czasami ma bona fide funkcję bierną, a artykuł argumentuje, że jest to jeden z ważnych pierwszych kroków w jego rozwoju do peryfrastycznej konstrukcji ergatywnej. Drugą kluczową zmianą jest to, że prawdopodobnie rozwija on w pewien sposób odwrotny wzór użycia w późniejszych etapach języka wedyjskiego. Na podstawie analizy przedstawionej w tym artykule, rozwój imiesłowu na -tá jest realizacją ścieżki gramatyzacji występującej w innych językach (por. np. Gildea 1997).

Dahl (2021a) to badanie porównawcze warunków, w których może powstać ergatywność z rozszczepieniem zależnym od charakteru frazy nominalnej i czasie/aspekcie.

Ponownie oceniam powstanie uporządkowania ergatywnego w języku anatolijskim i indoaryjskim, dwóch gałęziach rodziny indoeuropejskiej. Rozwój morfosyntaktyki ergatywnej w tych dwóch gałęziach następuje poprzez różne ścieżki gramatyzacji i z różnymi rezultatami. W anatolijskim języku hetyckim mianownikowy sufiks derywacyjny przekształca się w ergatywny znacznik przypadku z tak zwanymi rzeczownikami nijakimi. W przeciwieństwie do tego, język indoaryjski zawiera dowody na powstanie nowej kategorii ergatywnej z uprzednią semantyką aspektową wywodzącą się z konstrukcji rezultatywnej zorientowanej na P. Gałęzie te zostały wybrane, ponieważ są genetycznie spokrewnione i mają kilka wspólnych cech typologicznych, a zatem mają analogiczne warunki początkowe. Czynniki te umożliwiają dokładną analizę różnych opcji gramatyzacji wybranych przez każdy język. Na przykład w artykule przedstawiono argumenty przemawiające za twierdzeniem, że rzeczowniki rodzaju nijakiego w starohetyckim były paradygmatycznie wadliwe, pozbawione mianownika, co odzwierciedlało fakt, że takie rzeczowniki były ograniczone do funkcji drugiego argumentu predykatów dwu/trójargumentowych i do jedynego argumentu nieakuzatywnych predykatów jednoargumentowych, łącząc rzeczowniki i zaimki rodzaju nijakiego z wewnętrzną funkcją argumentu. Fakt ten ułatwił rozwój ergatywnego oznaczania przypadków z denominalnej morfologii derywacyjnej, ostatecznie odzwierciedlając tendencję do uogólniania morfosyntaktycznego zachowania rzeczowników rodzaju wspólnego. Takie wyjaśnienie pośrednio tłumaczy fakt, że podobny rozwój nie miał miejsca w indoaryjskim, w którym rzeczowniki rodzaju nijakiego były kompatybilne ze wszystkimi typami funkcji argumentów od początku jego poświadczanej tradycji. Z drugiej strony, rozwój ergatywności z rozszczepieniem opartym na aspekcie w języku indoaryjskim również stanowi prosty przypadek gramatyzacji, w którym zorientowana na P forma rezultatywna z zewnętrznym posiadaczem rozwija się w konstrukcję uprzednio-/dokonaną z uporządkowaniem ergatywnym, a następnie w ergatywną kategorię czasu przeszłego. W tym przypadku można argumentować, że stopniowa erozja odziedziczonych kategorii aspektu ułatwiła rozwój konstrukcji wynikowych, które często wywodzą się z konstrukcji dzierżawczych różnych typów. Wedyjski ma tylko predykatywną konstrukcję dzierżawczą, podczas gdy hetycki ma zarówno predykatywną, jak i przechodnią konstrukcję dzierżawczą. W artykule argumentuję, że rozwój uporządkowania ergatywnego w kontekście rezultatywu zorientowanego na P, powstałego z dawnej predykatywniej konstrukcji dzierżawczej w języku wedyjskim, jest uwarunkowany faktem, że w tym języku istnieje tylko jedna konstrukcja źródłowa tego typu. W hetyckim natomiast to przechodnia konstrukcja dzierżawcza jest podstawą konstrukcji wynikowej. Te i podobne obserwacje ilustrują, jak stosunkowo

niewielkie różnice typologiczne mogą mieć głęboki wpływ na rozwój morfosyntaktyki specyficznej dla danego języka.

W Dahl (2020e) badam wzorce uporządkowania morfosyntaktycznego wykazywane przez predykaty dwu- i trójargumentowe w sanskrycie wedyjskim. Sanskryt wedyjski wykazuje wszystkie trzy ustalone typy wzorców ditranzytowych: pośredni, sekundatywny i neutralny. Pośredni jest dominującym wzorcem, poświadczonym większą liczbą predykatów niż pozostałe dwa wzorce. Diachronicznie jednak, predykaty ditranzytywne wykazują stabilność w zakresie swoich wzorców realizacji argumentów w całej historii sanskrytu wedyjskiego. W artykule sugeruję, że jest to wskazówka, że leksykalne czynniki semantyczne odgrywają ważniejszą rolę niż ogólne reguły wiązania we wzorcach wyboru argumentów predykatów ditranzytowych w sanskrycie wedyjskim.

W Dahl (2019b) badam warunki, w których zmiany w systemach aspektowych korelują ze zmianami w uporządkowaniu morfosyntaktycznym. Artykuł opiera się na założeniu, że zmiany morfosyntaktyczne są uwarunkowane czynnikami systemowymi, co sugeruje, że zmiany zachodzące w jednym obszarze gramatyki mogą mieć reperkusje poza jego lokalną domeną. Przykładem może być rozwój systemów aspektowych, gdzie często obserwuje się, że odziedziczone lub stare kategorie aspektowe mają tendencję do rozwijania mniej specyficznej semantyki aspektowej, a w konsekwencji powstają nowe semantycznie specyficzne kategorie aspektowe, np. peryfrastyczne wynikowe lub progresywne. Z drugiej strony badacze tacy jak Creissels (2018) zauważyli, że ważnym źródłem zmiany uporządkowania morfosyntaktycznego między językami. W Dahl (2019b) badam te i powiązane kwestie w oparciu o dane diachroniczne z wedyjskiego sanskrytu i łaciny. W sanskrycie wedyjskim znajdujemy sytuację, w której utrata odziedziczonych rozróżnień aspektowych spowodowała powstanie systemu bez dedykowanej formy aspektowej z semantyką perfektywną lub uprzednią, co ułatwiło gramatyzację peryfrastycznej konstrukcji wynikowej w *-tá-*, która ostatecznie stała się konstrukcją uprzednią z uporządkowaniem ergatywnym w środkowym indoaryjskim. Reprezentuje to przypadek, w którym zmiany w systemie aspektowym skutkują powstaniem systemu uporządkowania morfosyntaktycznego z rozszczepieniem opartym na aspekcie. Z drugiej strony w łacinie system aspektowy najwyraźniej przeszedł odwrócenie nacechowania od wczesnej do późnej łaciny, gdzie imperfektum pierwotnie reprezentowało nacechowany lub semantycznie bardziej specyficzny człon binarnej opozycji wobec semantycznie bardziej ogólnego perfektywna, która to konstelacja, zgodnie z artykułem, została odwrócona w późnej łacinie. Ułatwiło to powstanie i rozprzestrzenianie się peryfrastycznej konstrukcji progresywnej, która z kolei była używana głównie z semantycznie wysoce

przechodnimi predykatami. Z drugiej strony, w całej swojej historii łacina wykazywała tendencję do wykazywania nieaktywnego uporządkowania z niektórymi nieakuzatywnymi predykatami jednoargumentowymi, co zyskuje na popularności w późnej łacinie. Wydaje się zatem, że w języku łacińskim rozwinął się system uporządkowania rozszczerzonego nieprzechodniego (lub aktywnego i nieaktywnego), częściowo ze względu na pojawienie się nowo powstającej kategorii progresywnej, co z kolei było ułatwione przez odwrócenie nacechowania w łacińskim systemie aspektowym.

W artykule Dahl (2021b) badam wzorce związku zgody rzeczowników nijakich w liczbie mnogiej w funkcji podmiotu w grece homeryckiej. W tej odmianie starożytnej greki nijaki podmiot liczby mnogiej występuje naprzemiennie z czasownikiem w liczbie pojedynczej lub mnogiej. W korpusie homeryckim (*Iliada*, *Odyseja*) liczba mnoga występuje w około 27% poświadczonych przypadków, reszta wykazuje liczbę pojedynczą. Zgodność w liczbie pojedynczej z podmiotami nijakimi w liczbie mnogiej jest zwykle tłumaczona jako konsekwencja faktu, że sufiks nijaki w liczbie mnogiej wywodzi się z pierwotnej formacji zbiorowej. W artykule argumentuję, że morfologiczne rozróżnienie między tymi dwoma wzorcami związku zgody odzwierciedla prywatywną opozycję semantyczną pomiędzy nacechowanym interpretacją dystrybucyjną związanym ze związkiem zgody w liczbie mnogiej a domyślną, semantycznie nienacechowaną liczbą pojedynczą. Jest prawdopodobne, że opozycja ta pojawiła się wtórnie w grece homeryckiej lub nieco wcześniej, ponieważ związek zgody w liczbie mnogiej wydaje się być młodszy niż związek zgody w liczbie pojedynczej. Ponadto podjęto próbę rekonstrukcji rozwoju morfosyntaktycznego rzeczowników rodzaju nijakiego, które pierwotnie wydawały się odnosić acz głównie do nieożywionych referentów i były ograniczone do funkcji drugiego argumentu (P/O) w predykatkach dwu/trójargumentowych oraz do funkcji jedyne argumentu (S) w predykatkach jednoargumentowych nieakuzatywnych. Dyskusja opiera się na dowodach porównawczych z greki homeryckiej, hetyckiego, łacińskiego i wedyjskiego. W artykule założyłem, że rzeczowniki nijakie na wczesnym etapie zaczęły występować w funkcji jedyne argumentu (S) nieerguzatywnych predykatów jednomiejscowych. Następnie rzeczowniki nijakie zaczęły pojawiać się w funkcji pierwszego argumentu predykatów dwuargumentowych, mając w ten sposób zasadniczo takie same właściwości składniowe jak rzeczowniki nijakie, które mogły być używane w dowolnej podstawowej funkcji argumentowej. To z kolei ułatwiłoby zwiększenie frekwencji związku zgody w liczbie mnogiej z nijakimi formami liczby mnogiej. Co ciekawe, dane diachroniczne ze starożytnej greki pokazują, że frekwencja związku zgody w liczbie mnogiej z nijakimi podmiotami w liczbie mnogiej spadła w okresie od greki

homeryckiej do klasycznej. Tak więc innowacyjny wzorzec zgody w liczbie mnogiej nie zastąpił odziedziczonego wzorca zgody w liczbie pojedynczej w tej gałęzi języków indoeuropejskich.

W Dahl (2022a), (2022b) oraz Cotticelli i Dahl (2022) zajmują się różnymi wymiarami uporządkowania morfosyntaktycznego i zmiany uporządkowania, koncentrując się głównie na językach indoeuropejskich. Te trzy artykuły zostały opublikowane w antologii Dahl (red. 2022). Dahl (2022a) przedstawia przegląd aktualnego stanu badań nad uporządkowaniem morfosyntaktycznym i zmianą uporządkowania, zapewniając szczegółowe omówienie najważniejszych typów uporządkowania i powiązanych konstrukcji poświadczonych w różnych językach w oparciu o szeroki zakres danych empirycznych. Omawiam również ważne kwestie teoretyczne i definiuję szereg terminów i pojęć technicznych, np. rozróżnienie między uporządkowaniem z rozszczepieniem czy też mieszanym. uporządkowanie z rozszczepieniem jest stosowane, gdy dwa (lub więcej) typy uporządkowania wchodzi w interakcje w różnych kontekstach gramatycznych lub leksykalnych, np. w oparciu o różne formy aspektowe lub różne klasy rzeczowników. Uporządkowanie mieszane odnosi się do konstrukcji, w których różne typy uporządkowania współdziałają w tym samym kontekście leksykalnym lub gramatycznym. W przeciwieństwie do wielu innych prac, niniejszy artykuł wykorzystuje rozszerzone pojęcie uporządkowania, w tym różne typy konstrukcji obniżających walencję, takich jak konstrukcje pasywne, konstrukcje kauzatywne, konstrukcje medialne, konstrukcje antypasywne, konstrukcje bezosobowe itp. Jest to motywowane faktem, że istnieje ścisły diachroniczny związek między pewnymi typami konstrukcji obniżającymi walencję a pewnymi typami uporządkowania, co wskazuje, że reprezentują one dwa wymiary tego samego obszaru gramatyki. W artykule wskazałem, że większość gałęzi indoeuropejskiej rodziny językowej wykazuje głównie uporządkowanie nominatywno-akuzatywne na początku swojej poświadczonej tradycji, ale wiele gałęzi i poszczególnych języków przeszło mniej lub bardziej fundamentalne zmiany w swoim systemie uporządkowania w miarę upływu czasu. Tak więc uporządkowanie wydaje się być diachronicznie nieco zróżnicowanym wymiarem morfosyntaktycznym w językach indoeuropejskich. Analogiczne obserwacje dotyczą języków kartwelskich (np. Harris 1990), a te dwie rodziny językowe wydają się kontrastować z innymi rodzinami, takimi jak drawidyjska czy semicka, w których zmiana wyrównania wydaje się występować nieco rzadziej. W artykule zauważyłem również, że podstawowe uporządkowanie należy uznać za podstawową część gramatyki języka, a zatem zmiana uporządkowania jest zaskakującym zjawiskiem diachronicznym, które często jest epifenomenem zmian wpływających na inne obszary

gramatyki, na przykład konstrukcje wpływające na walencję i pojawienie się nowych kategorii aspektu. Powyższe rozważania stanowią motywację do zbadania zjawiska uporządkowania morfosyntaktycznego i zmiany w uporządkowaniu morfosyntaktycznym w oparciu o dowody pochodzące z języków należących do jednej rodziny. Artykuł kończy się krótkim zarysem tematów poruszanych w różnych artykułach zamieszczonych w tomie.

W Dahl (2022b) krytycznie oceniam dowody porównawcze, które są zwykle wykorzystywane w rekonstrukcji systemu uporządkowania morfosyntaktycznego proto-indoeuropejskiego (PIE), wspólnego proto-etapu wszystkich poświadczonych gałęzi indoeuropejskich. Argumentuję, że powstały system wykazuje fundamentalny podział na neutralny i nominatywno-akusatywny, co znajduje odzwierciedlenie w rozróżnieniu między rzeczownikami i zaimkami rodzaju nijakiego i nie-nijakiego (wspólny rodzaj, męski / żeński). Po drugie oceniam ten zrekonstruowany system w porównaniu z konkurencyjnymi hipotezami w ostatnich pracach, które naprzemiennie proponują, że system uporządkowania morfosyntaktycznego PIE był typu nominatywno-akusatywnego, ergatywno-absolutywnego lub aktywnego-nieaktywnego. W swojej rekonstrukcji systemu uporządkowania PIE, artykuł opiera się przede wszystkim na danych z hetyckiego (rodzina anatolijska), wedyjskiego sanskrytu (rodzina indo-irańska), homeryckiej greki (rodzina grecka) i wczesnej łaciny (rodzina italska), które są jednymi z najstarszych poświadczonych, hipotetycznie najbardziej archaicznych, a jednocześnie najlepiej poświadczonych języków należących do tej rodziny. W artykule wziąłem pod uwagę trzy wymiary morfosyntaktyczne, przypadek gramatyczny, związek zgody z czasownikiem oraz ograniczenia dystrybucyjne dotyczące kombinacji niektórych typów rzeczowników i niektórych klas czasowników, i założyłem, że są one niezależne w tym sensie, że mogą, ale nie muszą zbiegać się w jednym konkretnym typie uporządkowania, jak ma to miejsce w konstrukcjach z tak zwanym uporządkowaniem mieszanym. Najważniejszą tezą artykułu jest to, że dane porównawcze wskazują, że możliwe jest zrekonstruowanie podzielonego systemu uporządkowania dla PIE, w którym rzeczowniki i zaimki rodzaju nijakiego reprezentowały typ nominatywno-akusatywny, wykazywały związek zgody typu nominatywno-akusatywnego i były zgodne ze wszystkimi podstawowymi funkcjami argumentów, podczas gdy rzeczowniki rodzaju nijakiego wykazywały neutralny typ oznaczenia przypadków, neutralny związek zgody i były ograniczone do funkcji S i P. W artykule argumentuję się, że ta rekonstrukcja jest bardziej zgodna z hipotezą, że PIE miał semantyczne (lub statycznie-aktywne) uporządkowanie morfosyntaktyczne niż z hipotezą ergatywną lub nominatywno-akusatywną.

W Cotticelli i Dahl (2022) badamy interakcję między uporządkowaniem nominatywno-

akusatywnym a innymi typami uporządkowania, w szczególności uporządkowaniem neutralnym, semantycznym i trójstronnym, w tym różnymi wzorcami realizacji argumentów niekanonicznych w łacinie, starożytnej grece, sanskrycie wedyjskim, hetyckim, klasycznym ormiańskim i litewskim. Wszystkie te języki wykazują podstawowe wzorce uporządkowania z przeważającą orientacją nominatywno-akusatywną, ale przy bliższej analizie wykazują złożone wzorce mieszanego uporządkowania i kodowania niemianownikowego, cechy, które przyczyniają się do znacznego zróżnicowania na poziomie mikro. Dane przedstawione w artykule są wystarczające do zilustrowania sposobów, w jakie analogiczne procesy zmian morfosyntaktycznych dają raczej różne wyniki w genetycznie spokrewnionych językach. Dyskusja w artykule opiera się na zrekonstruowanym systemie uporządkowania przedstawionym w Dahl (2022b). W artykule poruszono między innymi kwestię tego, czy lub w jakim stopniu konstrukcje z niekanonicznym oznaczeniem podmiotu są dziedziczone oraz czy lub w jakim stopniu ustalone własności podmiotu można zrekonstruować poza poziomem poszczególnych gałęzi. Dokładna analiza danych ujawnia znaczne zróżnicowanie między badanymi językami, które według autorów reprezentują różne etapy procesu uogólniania, który nazywamy „akuzatywizacją”, czyli stopniowym wzrostem akuzatywnych cech morfosyntaktycznych w językach. Zgodnie z naszą analizą, pierwszym etapem tego procesu jest usunięcie ograniczenia rzeczowników i zaimków rodzaju nijakiego do funkcji P i S, po którym następuje zastąpienie neutralnego związku zgody przez związek zgody typu nominatywno-akusatywnego z rzeczownikami i zaimkami rodzaju nijakiego w funkcji podmiotu, a trzecim etapem jest eliminacja opartego na klasie frazy nominalnej podziału między rzeczownikami rodzaju nijakiego i nienijakiego, co skutkuje użyciem jednego przypadku mianownika-biernika we wszystkich językach. W artykule wykazano również, że niektóre tradycyjne testy sprawdzające status podmiotu, takie jak domyślny argument bezokoliczników czasowników kontrolnych, nie są ograniczone do podmiotów (A/S) we wszystkich rozważanych językach, co sugeruje, że stanowią one parametr zmienny. Z drugiej strony zauważamy, że wydaje się istnieć korelacja między szerokim zakresem morfosyntaktyki nominatywno-akuzatywnej z jednej strony a dostępnością nienominatywnych konstrukcji podmiotowych z drugiej strony w badanych językach. Rozważania te sugerują, że morfosyntaktyka nominatywno-akuzatywna i status podmiotu reprezentują dynamiczne i wyłaniające się wymiary gramatyki, które nie pozostają stabilne w obrębie rodziny językowej.

Trzecia część mojej pracy nad morfosyntaktyką argumentów zadniowych dotyczy statusu argumentóiii). Jak dotąd Dahl (2023) jest jedynym rezultatem tego wymiaru moich badań. W

artykule tym omówiłem zestaw potencjalnych właściwości podmiotu w języku łacińskim oraz zakres, w jakim można je uznać za odziedziczone. Podobnie jak Falk (2006), artykuł analizuje zachowanie trzech podstawowych argumentów, pierwszego argumentu predykatów dwuargumentowych (<A), drugiego argumentu predykatów dwuargumentowych (<P) i argumentu predykatów jednoargumentowych (S), w odniesieniu do 12 cech, które zostały zidentyfikowane jako cechy podmiotu w odpowiedniej literaturze badawczej. Dostępne dowody wskazują, że 8 z tych cech kwalifikuje się jako właściwości podmiotu w języku łacińskim, w takim sensie że są one ograniczone do argumentów A/S i są to: związek zgody z czasownikiem, pasywizacja, bycie najbardziej agentywnym argumentem w zdaniach aktywnych, bycie adresatem w imperatywach, konstrukcje kontrolne, konstrukcje podnoszące, wspólny argument w zdaniach skoordynowanych i bycie głównym koniecznym argumentem w zdaniu. W dalszej części artykułu zbadalem, czy i w jakim stopniu cechy podmiotu w łacinie mają swoje odpowiedniki w innych, pokrewnych językach, a zatem, zgodnie z hipotezą, są dziedziczone. Dane porównawcze pochodzą z homeryckiej greki, wedyjskiego sanskrytu i hetyckiego. Ponieważ istnieje znaczne zróżnicowanie pod względem morfosyntaktyki i zakresu konstrukcji biernych w tych językach, właściwość ta została pominięta w dyskusji ze względu na brak miejsca i będę się nią zajmował w przyszłych badaniach. Tak więc dyskusja opiera się na 7 cechach morfosyntaktycznych. Okazuje się, że inne rozważane języki wykazują jedynie pewien podzbiór właściwości podmiotu występujących w łacinie. W konsekwencji w grece homeryckiej i w hetyckim sześć z siedmiu typów własności jest reprezentatywna dla celów sprawdzenia właściwości podmiotu, podczas gdy w sanskrycie wedyjskim tylko 5 typów cech kwalifikuje się jako relewantne cech podmiotu. Podsumowując, tylko 4 typy cech są relewantnymi własnościami podmiotu we wszystkich rozważanych językach, i są to: zgoda z czasownikiem, bycie najbardziej agentywnym argumentem w zdaniu czynnym, bycie adresatem imperatywów i bycie obowiązkowo wyrażonym głównym argumentem. W artykule zauważyłem, że ponieważ te właściwości podmiotu występują we wszystkich językach, uzasadnione jest założenie, że są one dziedziczone. Opierając się na ostatnich pracach Melcherta (2014), artykuł nakreśla ramy chronologiczne z trzema możliwymi do zrekonstruowania etapami prehistorycznymi dla indoeuropejskiej rodziny językowej, rdzenny indoeuropejski (Core-IE), rozumianej jako wspólny etap wszystkich gałęzi indoeuropejskich z wyjątkiem anatolijskiego, protoindoeuropejski (PIE) rozumiany jako wspólny etap Core-IE i anatolijskiego, oraz preprotoindoeuropejski (pre-PIE) jako najstarszy rekonstruowalny etap indoeuropejski, dostępny poprzez wewnętrzną rekonstrukcję. Cztery konstrukcje znalezione we wszystkich rozważanych językach są jedynymi, które można zrekonstruować

(przynajmniej) dla PIE, a zatem można je uznać za odziedziczone w Core-IE i anatolijskim. Bardziej interesujące jest jednak to, że żadnej innej cechy podmiotu nie można z całą pewnością zrekonstruować dla PIE, co wskazuje, że inne omawiane właściwości rozwinęły się wtórnie, być może na poziomie danych gałęzi lub języków. Powyższe rozważania sugerują, że status podmiotu nie jest statycznym i stabilnym zestawem cech w genetycznie spokrewnionych językach, ale raczej ma dynamiczny, charakter. Jest to ważne odkrycie, które będzie dalej badane w przyszłych pracach.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

a) Dłuższe wizyty akademickie:

- 2011 badacz wizytujący - Fondation Collette Caillat - finansowany przez The Fondation Collette Caillat, Paryż, oraz Institute for Comparative Research in Human Culture, Oslo (październik - grudzień 2011).
- 2012 badacz wizytujący - Università degli Studi di Roma „Sapienza” - finansowany przez Fundację Nansena, Oslo (styczeń - sierpień 2012).

b) Krótsze wizyty akademickie

- 2010 zaproszony wykładowca gościnny - Dipartimento di Linguistica Teorica e Applicata, Università di Pavia, finansowany przez instytucję goszczącą (dwa tygodnie, marzec 2010)
- 2010 zaproszony wykładowca gościnny - Instytut Językoznawstwa, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza - finansowany przez Uniwersytet w Bergen (jeden tydzień, kwiecień-maj 2010)
- 2013 zaproszony wykładowca gościnny - Instytut Językoznawstwa UAM - finansowany przez ERASMUS (jeden tydzień, marzec 2013)
- 2014 zaproszony wykładowca gościnny - Dipartimento di Filologia, Letteratura e Linguistica, Università degli Studi di Verona, finansowany przez instytucję przyjmującą (jeden tydzień, czerwiec 2014)
- 2018 zaproszony wykładowca gościnny - Dipartimento di Studi Umanistici, Università di Piemonte Orientale, finansowany przez instytucję przyjmującą (jeden tydzień, luty 2018)

c) Zaproszony wykładowca w szkołach letnich i zimowych

- 2017 zaproszony wykładowca gościnny - Dottorato in Letterature Straniere, Lingue e Linguistica, Università degli Studi di Verona, finansowany przez instytucję przyjmującą (jeden tydzień, listopad 2017)
- 2023 zaproszony wykładowca gościnny - Società Italiana di Glottologia (SIG), Scuola Estiva/Summer School, finansowany przez organizację przyjmującą (trzy dni, wrzesień 2023)

d) Udział w szkołach doktorskich na zagranicznych uniwersytetach

- 2017 - 2020 Członek Rady Programu Doktoranckiego w zakresie Literatur Obcych, Języków i Językoznawstwa, Università degli Studi di Verona
- 2023 - Członek Collegio dei docenti del Dottorato, Università per Stranieri di Siena

Od czasu studiów licencjackich spędziłem kilka okresów na zagranicznych uniwersytetach. Podczas mojego stażu podoktorskiego spędziłem semestr jesienią 2011 roku jako wizytujący badacz zaproszony przez Fondation Collette Caillat w Institute de France w Paryżu, gdzie współpracowałem z kolegami z École Pratique des Hautes Études, takimi jak Georges-Jean Pinault i Jan Houben, i miałem dostęp do bibliotek École Normale Supérieure i Collège de France. Od stycznia do sierpnia 2012 roku byłem wizytującym badaczem w Dipartimento di Scienze documentarie, linguistico-filologiche e geografiche, Università degli studi di Roma „Sapienza”, gdzie współpracowałem z takimi kolegami jak Paolo Di Giovine, Maria-Carmela Benvenuto, Flavia Pompeo, Anna Pompei i innymi. Podczas pobytu w Rzymie zostałem zaproszony do wygłoszenia trzech gościnnych wykładów, jednego w La Sapienza, jednego w Roma 3 i jednego na Uniwersytecie Federico Secondo w Neapolu. Obie te wizyty były bardzo ważne zarówno dla rozwoju moich ówczesnych zainteresowań badawczych, jak i dla nawiązania kontaktów akademickich, które nadal są bardzo silne i owocne. Od 2010 roku odbywałem również krótsze wizyty akademickie na różnych uniwersytetach za granicą, w tym na Uniwersytecie Adama Mickiewicza w Poznaniu, Uniwersytecie w Pawii we Włoszech i Uniwersytecie w Weronie we Włoszech. Wizyty te były zwykle związane z zaproszeniem do prowadzenia seminariów blokowych i/lub wykładów dla studentów studiów licencjackich i/lub magisterskich, co czasami stanowiło okazję do rekrutacji studentów, z którymi mam zbieżne zainteresowania badawcze.

Oprócz wizyt akademickich powyższe kontakty były niezwykle owocne pod względem działań i współpracy badawczej. W szczególności Krzysztof Stroński (Poznań) i ja zorganizowaliśmy warsztaty na temat ergatywności w języku indoaryjskim podczas 43. dorocznego spotkania Societas Linguistica Europaea w 2010 r., a następnie opublikowaliśmy

tom zbiorowy „Indo-Aryan Ergativity in Typological and Diachronic Perspective”. Ponadto, kiedy byłem kierownikiem wydziału w Tromsø, przyczyniłem się do ustanowienia podwójnej ścieżki doktoranckiej w dziedzinie językoznawstwa między Tromsø i Weroną, umowy, która zapoczątkowała szereg działań w zakresie wspólnego nadzoru nad doktorantami, organizacji szkół zimowych itp. W ramach współpracy współprowadziłem doktorantkę Jelenę Živojinović wraz z Paolą Cotticelli (Werona), współpraca, która oprócz pomyślnie ukończonej pracy doktorskiej, nadal trwa i zaowocowała wspólnymi prezentacjami konferencyjnymi i kilkoma publikacjami. We wrześniu 2022 r. zorganizowaliśmy warsztaty „Towards a diachronic typology of converbs” w Weronie i obecnie jesteśmy w trakcie redagowania książki z artykułami opartymi na wkładach z warsztatów. Zostałem również zaproszony do wygłoszenia wykładu na pierwszej szkole zimowej organizowanej przez wspólny program doktorancki.

Ponadto w 2023 r. zostałem zaproszony jako wykładowca na coroczną Letnią Szkołę Językoznawstwa Historycznego i Ogólnego organizowaną przez Società Italiana di Glottologia, podczas której nawiązałem kontakt z Diego Luinettim, doktorantem na Università degli Studi Guglielmo Marconi, który później spędził trzy miesiące jako doktorant wizytujący w moim trwającym teraz projekcie badawczym POLONEZ BIS na Uniwersytecie Adama Mickiewicza.

Od 2023 roku jestem członkiem zarządu szkoły doktorskiej na Università per Stranieri di Siena i obecnie współprowadzę tam doktorantkę Ottavię Cepragę wraz z Mariną Benedetti (Siena). Z inną koleżanką ze Sieny, Lianą Tronci, od dawna prowadzimy owocną współpracę dotyczącą języka tłumaczeń tekstów biblijnych, która zaowocowała jak dotąd jedną publikacją. Obecnie współpracuję również z dr Beatrice Grieco, która jest stypendystką podoktorancką na Uniwersytecie Sapienza w Rzymie i z którą zorganizowałem warsztaty na temat predykatów złożonych w języku indoaryjskim na 37. konferencji South Asian Languages Analysis Roundtable (SALA) w Wenecji w październiku 2023 roku. W chwili pisania tego tekstu mamy zamiar opublikować wybór artykułów opartych na wkładzie z warsztatów w specjalnym wydaniu Journal of South Asian Languages and Linguistics (JSALL).

5.1 Publikacje naukowe

Tomy zbiorowe i specjalne wydania czasopism:

1. Dahl, Eystein and Krzysztof Stroński (eds.). 2016. *Indo-Aryan Ergativity in Typological and Diachronic Perspective*. Amsterdam: John Benjamins [Typological Studies in Language 112]. ISBN: 9789027206930. <https://doi.org/10.1075/tsl.112>
2. Cotticelli, Paola, Eystein Dahl and Jelena Živojinović (eds.). 2024/2025. *Diachronic*,

Typological, and Areal Aspects of Converbs. Trends in Linguistics Studies and Monographs (TiLSM) 388. Berlin: De Gruyter. ISBN: 9783111335445

3. Dahl, Eystein and Beatrice Grieco. (eds.). 2024. *Complex verb constructions in Indo-Aryan in synchrony and diachrony* [Tematyczny numer czasopisma oparty na prezentacjach z warsztatów SALA 2023 poświęconych złożonym konstrukcjom w języku indoaryjskim i nie tylko] *Journal of South Asian Languages and Linguistics* 11.1-2.

Artykuły i rozdziały książek:

1. Dahl, Eystein and Krzysztof Stroński. 2016. 'Ergativity in Indo-Aryan and beyond.' In Eystein Dahl and Krzysztof Stroński (Eds.) *Indo-Aryan Ergativity in Typological and Diachronic Perspective*. Amsterdam: John Benjamins, (2016) 1-38. <https://doi.org/10.1075/tsl.112.01dah>
2. Cotticelli, Paola and Eystein Dahl. 2022. 'Argument alternation and non-canonical argument marking in some archaic Indo-European languages.' In Eystein Dahl (ed.) *Alignment and Alignment Change in the Indo-European Family*. Oxford: OUP. ISBN: 9780198857907. <https://doi.org/10.1093/oso/9780198857907.003.0003>
3. Dahl, Eystein and Liana Tronci. 2023. 'Voice markers in Septuagint Greek in the light of Hebrew interference: A corpus-based study on the aorist system of the book of Genesis'. In *Transactions of the Philological Society* 121:2 (2023), 169-202. DOI: <https://doi.org/10.1111/1467-968X.12267>.
4. Paola Cotticelli, Eystein Dahl and Jelena Živojinović. Forthcoming A. 'The role of case marking in the resolution of absolute constructions in Late Latin.' Submitted and under review for the proceedings of the conference Latin vulgaire – latin tardif XIV, ed. by Gianbattista Galdi and Simon Aerts. Turnhout: Brepols.
5. Paola Cotticelli, Eystein Dahl and Jelena Živojinović. Forthcoming B. The resolution of the accusative absolute vs. gerundial constructions in Late Latin. Submitted to Paola Cotticelli, Eystein Dahl and Jelena Živojinović (eds.) *Diachronic, Typological, and Areal Aspects of Converbs*. Berlin: De Gruyter.

5.3. Finansowane projekty badawcze

1. Kierownik projektu „Alignment, Subjecthood and Transitivity Prominence in Indo-European” (ASTRAPIE) 2023-2025, finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki (NCN) w ramach konkursu POLONEZ BIS 3 i prowadzonego przez Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu, Polska.

2. Stypendysta podoktorski w projekcie „Indoeuropejska struktura przypadków i argumentów w perspektywie typologicznej” (IECASTP) 2009-2013, PI Jóhanna Barðdal, finansowanym przez Fundację Mohna i prowadzonym przez Uniwersytet w Bergen, Norwegia.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

6.1 Nauczanie

Zacząłem uczyć na poziomie uniwersyteckim w 2004 roku, a moje doświadczenie w nauczaniu obejmuje różne rodzaje kursów na wszystkich poziomach, od kursów wprowadzających w pierwszym semestrze po seminaria dla doktorantów. Uczyłem w różnych instytucjach w Norwegii, Włoszech, Polsce i Niemczech. Kursy, które prowadziłem, obejmowały kursy wprowadzające i/lub zaawansowane sanskrytu, łaciny, starożytnej greki, biblijnego hebrajskiego, hetyckiego, tocharskiego, awestyjskiego i staroirlandzkiego, formalnie zorientowane kursy fonologii i morfologii indoeuropejskiej, bardziej teoretycznie zorientowane kursy dotyczące zmian językowych i interfejsu między strukturą argumentów a predykatami, a także kursy typologii diachronicznej i synchronicznej zajmujące się różnymi tematami, w tym czasem / aspektem, trybem i modalnością, typologią relacyjną, stroną i gramatyzacją. Przegląd kursów, które prowadziłem, znajduje się poniżej. Ponadto nadzorowałem / współnadzorowałem dwie prace licencjackie, dziewięć prac magisterskich i siedem prac doktorskich oraz ukończyłem trzy kursy związane z nauczaniem, uczeniem się i nadzorem.

- Prowadzone kursy:

<i>Tytuł kursu</i>	<i>Język wykładowy</i>	<i>Punkty ETCS</i>	<i>Poziom</i>	<i>Forma nauczania</i>	<i>Czas trwania kursu</i>	<i>Rok</i>
	<i>Instytucja</i>					
Vedic Sanskrit I	Norweski	10	BA	ćwiczenia	1	2004
	Uni Oslo					
Introduction to Classical Sanskrit	Norweski	10	BA	ćwiczenia	2	2004 2008
	Uni Oslo					
Extracurricular seminars in Vedic Prose and Rigvedic hymns	Norweski	N/A	BA	ćwiczenia	1	2009- 2011
	Angielski Uni Oslo					
Block seminar in Vedic Sanskrit	Włoski	N/A	BA/MA	Wykłady	3	2010 2011 2012
	Uni Pavia					

Linguistic introduction to Vedic Sanskrit	Włoski	N/A	BA/MA	Wykłady	1	2012
	Sapienza Uni Rome					
Early Latin Comedy and Archaic Inscriptions	Norweski	15	BA	Nauczanie w klasie	1	2013
	Uni Bergen					
Block Seminar in Indo-Iranian Historical Linguistics	Angielski	N/A	MA/PhD	Wykłady	1	2013
	Uni Poznań					
Interfaccia fra Struttura Argomentale e Predicati	Włoski	10	PhD	Wykłady	1	2014
	Uni Verona					
Introduction to Hellenistic Greek	Norweski	20	BA	Wykłady i ćwiczenia	3	2014 2016 2018
	UiT					
Blockseminar Einführung in das vedische Tempus/Aspekt /Modussystem	Niemiecki	N/A	BA/MA	Wykłady	1	2014
	Uni Frankfurt					
Introduction to Latin	Norweski	10	BA	Wykłady i ćwiczenia	2	2015 2017
	UiT					
Latin syntax and texts	Norweski	10	BA	ćwiczenia e	2	2016 2018
	UiT					
Language Change	Angielski	10	MA	Wykłady i ćwiczenia	2	2016 2018
	UiT					
Intermediate Latin syntax and texts	Norweski	10	BA	ćwiczenia	1	2017
	UiT					
Introduction to Biblical Hebrew	Norweski	20	BA	Wykłady i ćwiczenia	2	2017 2019
	UiT					
Historical Linguistics (part of 1 st Winter School of Linguistics)	Angielski	N/A	PhD	Wykłady	1	2017
	Uni Verona					
Glottologia	Włoski	N/A	BA	Wykłady	1	2018
	Uni Vercelli					
Glottologia avanzata	Włoski	N/A	BA	Wykłady	1	2018
	Uni Vercelli					
Latin prose and syntax 2	Norweski	20	BA	ćwiczenia	1	2018
	UiT					
Roman epic and elegiac poetry	Norweski	10	BA	ćwiczenia	1	2019
	UiT					
Latin Inscriptions and Linguistic History	Norweski	10	BA	ćwiczenia	1	2019
	UiT					
Old Latin Comedy	Norweski	10	BA	ćwiczenia	1	2020
	UiT					
Indogermanische Lautlehre	Niemiecki	6	BA	Wykłady online	2	2020 2021
	Uni Frankfurt					
Hethitisch	Niemiecki	6	BA	Seminarium online	1	2020

	Uni Frankfurt					
Diachrone Typologie von Tempus/Aspektkategorien	Niemecki	6	BA	Seminarium online	1	2020
	Uni Frankfurt					
Relationale Typologie/Alignment in diachroner Perspektive	Niemecki	12	MA	Seminarium online	1	2020
	Uni Frankfurt					
Die indogermanischen Völker und Sprachen	Niemecki	6	BA	Wykłady online	1	2020-2021
	Uni Frankfurt					
Indogermanische Formenlehre	Niemecki	12	BA	Wykłady online	1	2020-2021
	Uni Frankfurt					
Hethitisch II	Niemecki	6	BA	Seminarium online/stacjonarnia	1	2020-2021
	Uni Frankfurt					
Typologie der Diathese	Niemecki	6/12	BA/MA	Seminarium online	1	2020-2021
	Uni Frankfurt					
Tocharisch I	Niemecki	6	BA	Seminarium online/stacjonarnie	1	2021
	Uni Frankfurt					
Modus und Modalität	Niemecki	6	BA	Seminarium online	1	2021
	Uni Frankfurt					
Grammatikalisierung	Niemecki	12	MA	Seminarium online	1	2021
	Uni Frankfurt					
Introduction to Avestan	Norweski	10	BA	Seminarium online	1	2021
	Norwegian Institute of Philology					
Introduction to Old Irish	Angielski	10	BA	Wykłady i ćwiczenia	1	2023
	Uni Oslo					

Udział w kursach z zakresu nauczania, uczenia się i nadzoru:

RESULT, UiT –The Arctic University of Norway

- Nadzór nad doktoratem (2016)
- Podstawowe kompetencje pedagogiczne (Pedagogisk basiskompetanse) (2016-2017)

Uniwersytet w Oslo:

- Podstawowe kompetencje pedagogiczne w nauczaniu uniwersyteckim (2008)

6.2 Osiągnięcia organizacyjne i doświadczenie w przywództwie akademickim

2014 - 2015 Dyrektor, Instytut Języka i Lingwistyki, UiT - Arktyczny Uniwersytet Norwegii

2016-2020 Dyrektor, Instytut Języka i Kultury, UiT - Arktyczny Uniwersytet Norwegii

- 2016 - 2020 Przewodniczący Rady Programowej Studiów Językowych i Nauk Społecznych w Edukacji Nauczycielskiej (Studieretningsrådet for språk og samfunnsfag ved Lektorutdanningen 8-13)
- 2016-2020 Członek Zarządu ds. Edukacji Nauczycieli (Forvaltningsutvalget for Lektorutdanningen 8-13)
- 2014 - 2021 Członek Norweskiej Narodowej Rady Akademickiej ds. Studiów Lingwistycznych (Nasjonalt fagråd/fagorgan for lingvistiske fag)
- 2015-2021 Przewodniczący (z wyboru) Norweskiej Krajowej Rady Akademickiej ds. Studiów Lingwistycznych (Nasjonalt fagråd/fagorgan for lingvistiske fag)
- 2015-2020 Członek Norweskiej Krajowej Rady Akademickiej ds. języka greckiego i łacińskiego (Nasjonalt fagråd for gresk og latin)
- 2017-2020 Członek zarządu projektu badawczego The ALM-Field, Digitalization, and the Public Sphere (ALMPUB)
- 2015 - 2020 Członek Rady Instytutu Kainun Institutti/Kvensk Institutt/Kven Institute
- 2016 – 2017 Zastępca Przewodniczącego Rady Instytutu Kainun Institutti/Kvensk Institutt/Kven Institute
- 2017 - 2020 Przewodniczący Rady Instytutu Kainun Institutti/Kvensk Institutt/Kven Institute

Pracowałem jako dyrektor instytutu na UiT - Arctic University of Norway przez nieco mniej niż sześć lat, w latach 2014-2020. W tym okresie zdobyłem bogate i różnorodne doświadczenie w działalności administracyjnej w środowisku akademickim. Rozwinąłem również umiejętność rozładowywania napięć interpersonalnych i pojawiających się konfliktów oraz dogłębnie doceniłem ogromne znaczenie umiejętności komunikacyjnych i profesjonalnego podejścia do współpracowników w codziennej współpracy akademickiej, zarówno w celu załatwienia spraw, jak i utrzymania i rozwoju dobrego i owocnego środowiska pracy. W związku z tym chciałbym zwrócić uwagę na fakt, że w 2018 r. zostałem nominowany do Nagrody Jakości Miejsca Pracy UiT- Arktycznego Uniwersytetu Norwegii (UiTs Arbeidsmiljøpris) w uznaniu za zaangażowanie w utrzymanie i rozwój dobrego środowiska akademickiego i zawodowego. Pełniłem również funkcję przewodniczącego Rady Programowej Studiów Językowych i Nauk Społecznych Edukacji Nauczycielskiej (Studieretningsrådet for språk og samfunnsfag ved Lektorutdanningen 8-13) oraz byłem członkiem Zarządu Edukacji Nauczycielskiej (Forvaltningsutvalget for Lektorutdanningen 8-13), zarówno w latach 2016-2020. Ponadto byłem członkiem zwyczajnym Norweskiej Krajowej Rady Akademickiej ds. Studiów

Lingwistycznych (Nasjonalt fagråd/fagorgan for lingvistiske fag) w latach 2014-2021 i zostałem wybrany na szefa rady na trzy kolejne okresy (2015-2016, 2017-2018, 2018-2021). Ponadto w latach 2015-2020 byłem członkiem zwyczajnym Norweskiej Krajowej Rady Akademickiej ds. języka greckiego i łacińskiego (Nasjonalt fagråd for gresk og latin). W latach 2017-2020 byłem członkiem zarządu projektu badawczego *The ALM-Field, Digitalization, and the Public Sphere (ALMPUB)*.

Poza sektorem uniwersyteckim moje doświadczenie organizacyjne obejmuje członkostwo w Radzie Instytutu Kainun Institutti/Kvensk Institutt/Kven Institute w latach 2015-2020, w którym pełniłem funkcję wiceprzewodniczącego w latach 2016-2017 oraz przewodniczącego w latach 2017-2020.

Podczas mojej kadencji na stanowisku dyrektora instytutu uczestniczyłem w następujących kursach rozwoju kompetencji zarządczych w środowisku akademickim:

- Norweskie Stowarzyszenie Instytucji Szkolnictwa Wyższego (Universitets- og høøgskolerådet), Program Rozwoju Przywództwa Akademickiego „Dekanskolen 11” (2015-2016)
- Uniwersytet w Oslo, Program Przywództwa Edukacyjnego (2017)
- Kopenhaska Szkoła Biznesu, kurs zarządzania badaniami (2017-2018)

Popularyzacja nauki

Redaktor filologiczny działów tematycznych Języki indoirañskie (od 2017 r.) i Inne języki indoeuropejskie (od 2021 r.) w Encyklopedii *Store Norske Leksikon*.

Prezentacja sanskrytu w ramach popularnego cyklu wykładów „I døde sprogs selskap” („W towarzystwie martwych języków”) organizowanego przez Bibliotekę Uniwersytecką Uniwersytetu w Oslo i Norweski Instytut Filologiczny (2017)

Artykuł popularnonaukowy „Weiße Sterne und goldene Sonne. Zur Entstehung und Entwicklung von Farbtermini im indogermanischen Kulturkreis” w katalogu wystawy *Grüner Himmel, blaues Gras. Farben ordnen Welten* w Weltkulturen Museum we Frankfurcie nad Menem.

Opieka naukowa:

a) Promotorstwo prac doktorskich

Sprawowałem lub sprawuję opiekę nad następującymi doktorantami:

1. Thomas Smitherman (2009-2012): 'Oblique Subjects in the history of Indo-European. A Construction Grammar Approach'
2. Ilja Seržant (2009-2011): 'Aspects of non-prototypical subjects: synchrony, diachrony and areality'
3. Uliana Petrunina (2017-2021) 'Adjectivization in Russian. Analyzing participles by means of lexical frequency and constraint grammar'
4. Jelena Živojinović (2017-2021) 'The development of the Latin gerund in Rhaeto-Romance'
5. Hannah Opitz (2022-) 'Laryngale und der Klang des Urindogermanischen'
6. Ottavia Cepera (2023-2024) 'Le costruzioni dei verbi di percezione uditiva in greco antico'
7. Tania Ahmad (2023-) 'Alignment and Argumenthood in Germanic'; promotor pomocniczy
8. Husendra Sethiya (2024-) Temat do ustalenia; promotor pomocniczy

b) Prowadzenie pracy dyplomowych magisterskimi i licencjackimi

Nadzorowałem również 9 prac magisterskich i 2 prace licencjackie

Prace magisterskie - 2 na Uniwersytecie w Oslo, 4 na UiT - Norweskim Uniwersytecie Arktycznym, 3 na Goethe-Universität we Frankfurcie nad Menem.

Dwie prace licencjackie, obie na Uniwersytecie Goethego we Frankfurcie nad Menem.

c) Linguistic Society of America's Distance Mentoring

1. Aravinda Jayasundara (2022-2023)

Linguistic Society of America's Distance Mentoring to program wolontariatu, w ramach którego młodszymi naukowcom przydzielany jest doświadczony mentor akademicki. W moim przypadku podopieczny chciał kontynuować doktorat po kilku latach poza środowiskiem akademickim. Komunikowaliśmy się głównie za pośrednictwem poczty elektronicznej, a ja czytałem jego projekty wniosków, z których jeden złożył w połowie 2023 roku.

Recenzent w przewodach doktorskich

1. Inayat Ullah (PhD), University of Azad Jammu and Kashmir, Pakistan (2024) 'The syntax of light verbs in Pashto'
2. Beatrice Grieco (PhD), Università per Stranieri di Siena (2023): 'Forme e funzioni delle perifrasi continue in indiano antico'
3. Erica Biagiotti (PhD), Università di Pavia (2021): 'Ṛgvedic Similes: A Corpus-Based Analysis of their Forms and Functions'
4. Fabio Loiodice (PhD), Università di Pavia (2021): 'Sentieri della creatività. Proposta per un modello costruzionista dell'innovazione linguistica'
5. Anna Kurek-Przybilski, (PhD), Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (2020): 'Genericity in Norwegian. A cognitive analysis'
6. Ishaq Qudsia, (PhD), University of Azad Jammu and Kashmir, Pakistan (2017): 'Analyzing L1 Influence on the Acquisition of English Articles by Urdu Speakers: An Optimality Theoretical Syntax Account'
7. Abdul Hamid, (PhD), University of Azad Jammu and Kashmir, Pakistan (2017): 'The Syntax of Argument Structure in Pashto'
8. Valgerdur Bjarnadottir, (PhD), oponent na obronie doktorskiej, University of Stockholm 15.11.2013: 'Non-canonical case-marking on core arguments in Lithuanian. A historical and contrastive perspective'

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

W swojej karierze miałem okazję zdobyć doświadczenie i zapoznać się z różnymi uniwersytetami i kulturami akademickimi w kilku krajach. Było to niezwykle korzystne dla mojego rozwoju zawodowego w zakresie nauczania i organizacji, a także badań, zwłaszcza wspólnych przedsięwzięć badawczych. Moje umiejętności dydaktyczne zyskało wiele korzyści dzięki kontaktowi z różnymi praktykami i tradycjami dydaktycznymi. Te doświadczenia sprawiły, że stałem się bardziej pewnym siebie i elastycznym nauczycielem akademickim i przełożonym. Oprócz praktycznego wymiaru dydaktyki ukończyłem kilka kursów z zakresu pedagogiki uniwersyteckiej i nadzoru. Jeśli chodzi o umiejętności organizacyjne, lata spędzone jako dyrektor instytutu na UiT - The Arctic University of Norway zaowocowały dogłębnym zrozumieniem funkcjonowania polityki i administracji uniwersyteckiej, która, choć w pewnym stopniu zależy od tradycji poszczególnych instytucji, wydaje się mieć analogiczną dynamikę w różnych krajach i kulturach. Uczestniczyłem w kilku kursach zarządzania kadrami akademicką, próbując nadać praktycznym umiejętnościom, które zdobyłem jako dyrektor instytutu,

solidniejsze podstawy teoretyczne. Interakcje i wymiana pomysłów z kolegami i studentami z różnych środowisk były również niezwykle ważne dla mojego rozwoju jako badacza akademickiego.

.....
(podpis wnioskodawcy)